

sager inden for miljøbeskyttelseslovens område, som hovedregel skal anvendes inden for råstoflovens område, jfr. miljøministeriets bekendtgørelse nr. 372 af 16. juli 1975 om forretningsorden for miljøankenævnet. Bestemmelsen i stk. 4, åbner mulighed for, at miljøministeren kan fastsætte særlige regler for ankenævnets behandling af råstofsager, f. eks. regler om miljøankenævnets samarbejde med andre myndigheder, der har kompetencer på råstofområdet. Stk. 4, svarer i øvrigt til miljøbeskyttelseslovens § 77, stk. 3.

Til § 29.

Af stk. 1, fremgår, at det alene er afgørelser om indvinding af råstoffer på landjorden, der kan indbringes for miljøankenævnet.

Som hovedregel er det fredningsstyrelsens afgørelse af klage i henhold til § 12, der kan indbringes. Undtaget fra ankenævnsprøvelsen er dog afgørelser om indvinding på de i § 7, stk. 2, nævnte kyststrækninger, idet hensynet til kystsikkerheden er altafgørende i disse sager.

Herudover kan ministerens afgørelser i henhold til § 13 indbringes for miljøankenævnet.

Endelig er det i stk. 3, foreslået, at det i bekendtgørelser kan bestemmes, at afgørelser truffet af fredningsstyrelsen eller miljøministeren i henhold til sådanne bekendtgørelser kan påklages til miljøankenævnet. Denne bestemmelse vil bl. a. kunne blive bragt i anvendelse ved bekendtgørelser, der udstedes i medfør af § 7, stk. 5.

Inden en sag kan påklages til miljøankenævnet, skal den øvrige administrative klageadgang være udtømt.

Til § 30.

Kredsen af klageberettigede til miljøankenævnet er ikke helt identisk med den afgrænsning, der gælder for klage til fredningsstyrelsen, jfr. ovenfor til § 12.

Reglen i stk. 3, indebærer, at amtsrådet, hovedstadsrådet eller kommunalbestyrelsen, men ikke andre myndigheder, kan indbringe fredningsstyrelsens eller ministerens afgørelser for miljøankenævnet.

Klagefristen ved indbringelse for miljøankenævnet er den samme som klagefristen i § 12, stk. 2. Klagefristen regnes fra den dag, fredningsstyrelsens eller ministerens afgørelse er meddelt den pågældende.

Til § 31.

Bestemmelsen er udformet i overensstemmelse med miljøministeriets nyere lovgivning.

Administrationen af råstofloven agtes henlagt til fredningsstyrelsen.

Til § 32.

Efter den gældende råstoflovs § 11, nr. 5, og kontinentalsokkelovens § 2, stk. 4, nr. 8, kan tilladelser til optagning af sømaterialer betinges af, at tilladelsens indehaver betaler en afgift til det offentlige i forbindelse med optagningsevirsomheden. Det fremgår af lovens motiver, at provenuet af en eventuel afgift skal anvendes til dækning af udgifterne ved kortlægning af havbundens råstoffer.

Som nævnt i bemærkningerne til § 20 kan tilladelser i dag endvidere betinges af, at tilladelsesindehaveren betaler det offentliges udgifter til tilsynet.

De berørte erhverv har ved flere lejligheder udtalt sig imod tanken om afgifter, og det samme gælder sømændenes forbund og entreprenørforeningen. Foreningen af danske Ral- og Sandsugere har peget på, at optagning af sømaterialer er til nytte ikke alene for erhvervet, men for samfundet som helhed, hvorfor de finder, at kortlægningen burde finansieres på anden måde. Endvidere har foreningen anført, at afgiftsbetaling vil belaste erhvervet hårdt og medføre yderligere nedgang i branchen, ligesom en afgift vil forringe erhvervets muligheder for at konkurrere med importerede knuste klippematerialer.

For at tilvejebringe ensartede regler for land- og sømaterialer foreslås tilvejebragt hjemmel for opkrævning af afgifter af alle råstoffer, hvadenten de indvindes på land, til søs eller importeres.

Et eventuelt afgiftssystem vil forudsætte en analyse af råstofforbruget med henblik på afgørelse af, om der skal ske en differentiering af udgifterne og i givet fald af, hvilke afgifter der skal opkræves af de forskellige materialer.

Et led i problemstillingen er, at omkring halvdelen af råstofforbruget ligger i den offentlige bygge- og anlægssektor, og at der vil være store administrative problemer og omkostninger forbundet med etableringen af et afgiftssystem.

Afgiftshjemlen påtænkes derfor først udnyttet efter en nøjere vurdering af de nævnte forhold og efter forudgående drøftelser med de berørte erhverv.

Under forhandlinger med industrirådet har miljøministeren givet tilsagn om, at der med det nuværende prisniveau for de af loven omfattede råstoffer ikke vil blive opkrævet afgiftsbeløb på over 10 mill. kr. pr. år.

Stk. 1, giver miljøministeren mulighed for at fastsætte bestemmelser om afgiftsbetaling af råstoffer, der er indvundet på dansk territorium, hvadenten